

AHOJ DĚTI!

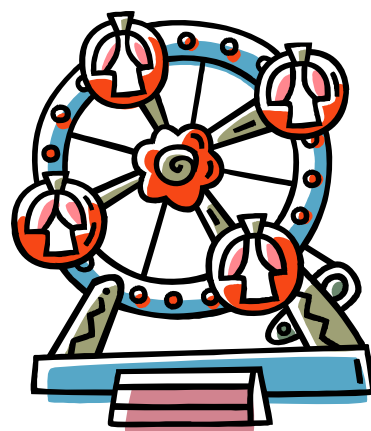

Prožíváme dnes další sváteční den v naší farnosti. Před třemi týdny jsme slavili Zmrtvýchvstání Pána Ježíše a vstoupili tak do velikonoční doby. Po tomto největším svátku v celém roce přichází na řadu poutní slavnost v naší dolnočermenské farnosti. Je to určitě pro nás všechny velice pěkný den. Vás, děti, pochopitelně už několik dní před vlastní poutí lákají nejrůznější atrakce. Ale neměli bychom přitom přehlédnout důležitou věc, kterou je hlavní důvod slavení pouti. Možná nebude na škodu si to zase po roce připomenout. Každý člověk slaví jednou ročně svůj svátek. Je to v den, kdy se v kalendáři objeví jeho jméno. Také každý kostel, protože je zasvěcen některému světci nebo Panně Marii, má podle toho své jméno a slaví svátek, tedy pout'. A protože náš farní kostel je zasvěcen svatému Jiří, jehož svátek jsme si připomněli 24. dubna, připadá na dnešní neděli poutní slavnost.

O sv. Jiří jsme si již povídali vícekrát. Jeho postava je znázorňována v boji s drakem a my tento obraz máme na hlavním oltáři. Určitě by se dalo říci, že sv. Jiří měl jednu z mnoha důležitých vlastností a tou je rozhodnost. Bez pevného rozhodnutí porazit draka by se určitě nedostavilo vítězství. Ale ještě důležitější bylo rozhodnutí se pro Pána Ježíše. To bylo dokonce tak pevné a silné, že zlomilo i sílu nejrůznějších mučení, kterým byl Jiří vystaven.

My si nyní povíme krátký příběh o jedné malé holčičce a vy dávejte dobrý pozor, abyste poznaly, co je v něm důležité.

Barunka už se nemohla dočkat nedělního rána. Měla totiž jet s maminkou na pout' k babičce. Jezdívaly vždycky vlakem a babička na ně čekávala na nádraží. Její chaloupka voněla pout'ovými koláčky a bylinkami. Po obědě se vypravily do nedalekého kostela na odpolední mši svatou. Barunce se zdálo, že to dnes snad trvá déle než jindy, ale bylo to spíš tím, že už se nemohla dočkat. Konečně – náměstí plné kolotočů, houpaček a stánků. Barunka honem neví, kam by chtěla jít nejdříve, ale pak zahlédne zvláštní kolotoč, na kterém ještě nikdy nejezdila, a ten vítězí. Čas utíká jako voda a maminka upozorňuje Barunku, že už budou muset za chvíli odcházet na nádraží. Barča zesmutní. Maminka jí podává ještě jednu desetikorunu na poslední svezení a chce se jít podívat do jednoho stánku. Barunka najednou začne silně váhat. Chtěla by jít ještě jednou na ten nový kolotoč, ale také by si chtěla koupit cukrovou vatu. Jenže to nejde. Neví, jak se má rozhodnout. Na vatu má obrovskou chuť, ale ten kolotoč byl také bezva... Stojí a váhá. Je jí skoro do breku. Najednou za sebou uslyší pláč. Stojí tam malý chlapec a utírá si oči. Barunka se ho ptá, co se mu stalo. „Mně se zakutálela

desetikoruna tamhle pod auto a jinou už nemám,“ vzlyká chlapec. „Tak na, vezmi si tuhle,“ říká Barča a podává mu svou minci. Chlapec se rozzáří, poděkuje a už běží na houpačku. Vtom se vrací maminka. Hned se ptá, na čem Barča byla. Ta jí povídá o všem, co se stalo. Jak se nemohla rozhodnout a pak o tom chlapečkovi. Maminka se na ni usměje, pohladí ji po vlasech a z kapsy vyloví jinou desetikorunu. Podá ji Barče a povídá: „Mám radost, že jsi se takto zachovala a mám také pro tebe překvapení. Potkala jsem naši sousedku a ona mi nabídla, abychom s ní jely domů autem, takže můžeš ještě na kolotoč.“ Barča zajásala, skočila mamince kolem krku a pak hurá na kolotoč. Když se vrátila k mamince, ta se jen tajemně usmívala a schovávala něco za zády. Barča opatrně nakoukla a uviděla velikánskou cukrovou vatu...

I přes počáteční obrovskou nerozhodnost se nakonec Barča díky okolnostem dovedla rychle a správně rozhodnout. Jak byste jednaly vy na jejím místě?

(Otazníček)

Pro starší:

Možná i pro vás větší děti by mohl být Barčín příběh zajímavý. Nejprve se setkáváme s naprostou nerozhodností, co si ze dvou možností vybrat. U Barči to byly dá se říct maličkosti, i když pro ni v tom určitém okamžiku nesmírně důležité. Víme, jak častokrát váháme a nevíme, pro co se rozhodnout. Přemýšlíme, co by se asi mohlo stát, jak by to všechno vypadalo v případě, že se rozhodneme pro jednu z možností, a pak zase dlouze promýšlíme situace, kdybychom se rozhodli jinak.

U Barči toto váhání rázně vyřešil vzniklý problém. Viděla, že někdo jiný potřebuje pomoc a nezaváhala. Mnohokrát ale takto jasný signál nepřijde a my se kymácíme ze strany na stranu jako jazýček na vahách, kterému se nedaří zřetelně se přiklonit nikam. Často nás to stojí i spoustu energie a nesoustředíme se na to, abychom vnímali přítomný okamžik.

Je jasné, že člověk, aniž si to nějak zvlášť uvědomuje, se každý den rozhoduje o spoustě věcí. Co si obléci, co jíst, co udělat, jak strávit volný čas, koho navštívit... Ale jsou i rozhodování velmi závažná. Ta pak potřebují více času, více přemýšlení, aby nebyla unáhlená a byla správná. Možná už před vámi taková rozhodnutí stála.

Modlitba, kdy mluvíme s naším Pánem, kdy mu svěřujeme všechnu svou nerozhodnost, všechno váhání, by nám měla být tou největší pomocnicí. A nebojme se prosit o pomoc pouze v těch „velkých“ rozhodováních, s důvěrou odevzdáváme i ta drobná. Vždyť Pán zná každou naši myšlenku...

Prožíváme velikonoční dobu, a tak si třeba ve chvílích nerozhodnosti vzpomeňme na apoštoly. Ti se museli také rozhodnout i přes všechny těžkosti a strach, které prožívali.

A protože nám brzy začne i krásný mariánský měsíc květen, připomeňme si Pannu Marii a její rozhodnutí se pro Boží mateřství, pro Boží plán spásy.

(EJ)